

som har en strafferamme på mindst 4 års fængsel. Endvidere skal vidneførelsen antages at have afgørende betydning for sagens opklaring, og hensynet til opklaringen skal klart overstige massemediernes behov for at kunne beskytte deres kilder.

Vidnepligt kan også pålægges, hvis sagen vedrører overtrædelse af straffelovens regler om brud på tavshedspligt i offentlig tjeneste eller hverv.

Reglen i retsplejelovens § 172 blev ændret i forbindelse med vedtagelsen af medieansvarsloven i 1991 på grundlag af Medieansvarsudvalgets betænkning nr. 1205/1990. Ændringen skete for at tilpasse retsplejelovens regler til reglerne i medieansvarsloven.

Der er ingen almindelig pligt til at anmelde eller forebygge forbrydelser.

Lovgivningen indeholder imidlertid på enkelte områder særlige pligter. Har man f.eks. kendskab til, at nogen vil begå en forbrydelse, der medfører fare for menneskers liv eller velvære eller for betydelige samfundsværdier, følger det af straffelovens § 141, at man har pligt til så vidt muligt at forebygge forbrydelsen og dens følger, hvis det kan ske uden fare for ens eget eller ens nærmestes liv, helbred eller velvære. Om fornødent skal man anmelde sagen til politiet. Det samme gælder, hvis man har kendskab til, at nogen nærmere angivne kvalificerede forbrydelser mod staten eller de øverste statsmyndigheder vil blive begået.

Også pressefolk er omfattet af pligten i straffelovens § 141 til at forebygge, herunder eventuelt anmelde forbrydelser. Pligten gælder, uanset om de pågældende herved må afsløre en anonym kilde.

Udvalget vedrørende samarbejdet mellem retterne og pressen behandler for tiden en række spørgsmål med tilknytning til retterne og pressen. Udvalget er bl.a. bedt om at overveje en udvidelse af omfanget af vidnebeskyttelsen for redaktører og redaktionelle medarbejdere ved medierne. En eventuel ændring af retsplejelovens § 172 bør efter min opfattelse afvente udvalgets overvejelser.

Det er endvidere min opfattelse, at der ikke er grundlag for at overveje ændringer i den nævnte bestemmelse i straffeloven. Jeg finder derfor ikke anledning til at iværksætte et udvalgsarbejde på dette område.

Spm. nr. S 95

Til indenrigsministeren (12/10 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvilke konsekvenser agter ministeren at drage af den netop offentliggjorte kriminalitetsstatistik for udenlandske flygtninge, indvandrere og turister med hensyn til bevillinger af indrejse- og opholdstilladelser?«

Begrundelse

En netop offentliggjort kriminalitetsstatistik for 1994 (sigtelserstatistik) fra Rigspolitechefen viser, at nogle udenlandske nationaliteter, der midlertidigt eller varigt opholder sig i Danmark, tilsyneladende har en langt højere kriminalitet end danskerne.

Det gælder i øvrigt både turister, asylansøgere og fastboende indvandrere.

Hvad angår fastboende, er de mest kriminelle afrikanere, statsløse palæstinensere samt i nogen grad også folk fra Asien, Østeuropa og Sydamerika, mens de andre nationaliteter har en kriminalitet, der ligger på linje med eller under danskernes.

Nu skal ansøgninger naturligvis principielt behandles individuelt, men det ville være naturligt, at der indføres turistvisumtvang for alle nationaliteter med høj kriminalitet plus en meget indgående og restriktiv behandling af ansøgninger.

Det samme gælder asylansøgninger fra sådanne lande såvel som forlængelser af midlertidige opholdstilladelser.

Svar (24/10 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen har indledningsvis henledt opmærksomheden på, at Rigspolitechefen i statistikkens indledende afsnit har anført, at det – da statistikken bygger på sigtelser – må understreges, at en af politiet rejst sigtelse mod en person ikke nødvendigvis senere fører til en strafferetlig sanktion over for den sigtede. Endvidere gøres der i statistikken opmærksom på, at opgørelserne i visse tilfælde kan bygge på et lille antal personer, samt at de foretagne sam-